

Arrest

nr. 138 426 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, K.Z., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Mutsalaul, district Khasav-Yurt, Dagestan. Sinds 1994 bent u officieel gehuwd met Z.Z. (O.V. X) met wie u drie kinderen heeft, I.Z. (OV X), Ib.Z. en K.Z..

Uw problemen zijn begonnen op 27 december 2010 toen in het nabijgelegen dorp Bayramaul een ex-medewerker van de OMON beschoten werd.

Op 7 januari 2011 zette u uw oudste zoon, I.Z., af bij de moskee van uw dorp Mutsalaul toen u in de namiddag telefoon van uw vrouw kreeg dat uw zoon samen met tien of vijftien jongeren meegenomen werd door de autoriteiten toen zij van de moskee naar buiten gingen.

De volgende dag, op 8 januari 2011 werd uw zoon overgebracht naar een ziekenhuis omwille van de verwondingen die hij opgelopen had tijdens deze arrestatie. Hij bleef tot 18 januari 2011 in het ziekenhuis. U liet een gerechtelijk medisch onderzoek uitvoeren om de verwondingen van uw zoon te attesteren.

Op 12 januari 2011 ging u naar de ROVD van Khasavyurt en diende klacht in tegen de politie omwille van de slagen en verwondingen die uw zoon ondergaan had tijdens zijn arrestatie. De politie registreerde uw klacht maar toen u geen antwoord kreeg op deze klacht bent u nogmaals teruggekeerd en kreeg u te horen dat u grote problemen zou krijgen als u verder zou graven.

Vervolgens werd u eind maart 2011 en uw zoon op 15 november 2011 opgeroepen om te verschijnen bij de rechtbank, hetgeen jullie weigerden.

Op 21 november 2011, vroeg in de morgen, vielen gemaskerde agenten van de OMON uw huis binnen. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en verschillende zaken werden meegenomen, zoals DVD's, gsm's en uw videocamera.

In het kader van de moord op een hulp van de Iman, A.O. en het voormalig hoofd van de dorpsadministratie, I.I. op 12 november 2011, werd uw zoon I.Z. voor een tweede maal meegenomen naar de ROVD van Khasavyurt. Uw zoon werd gedurende vijftien dagen ondervraagd en bedreigd.

Op 28 november 2011 kwam een onbekende persoon bij u zitten en hij vertelde u dat u geld moest betalen voor de vrijlating van uw zoon.

U verkocht uw houtbewerkende machines en betaalde vijftienduizend dollar op 5 december 2011 waarna uw zoon vrijgelaten werd.

Op 10 februari 2012 deed u aangifte bij het openbaar ministerie in verband met de onwettige arrestatie van uw zoon. U kreeg bericht van het openbaar ministerie dat het onderzoek gaande was.

U werd eveneens nog opgeroepen op 10 maart 2012 om te verschijnen voor de rechtbank, maar u ging niet.

Na deze aangifte werd u op 17 maart 2012 gestopt door een auto met drie mannen en door hen bedreigd in verband met uw aangifte.

Op 23 maart 2012 ging u op bezoek bij uw familieleden in Pokovskoye toen u van uw burens vernam dat er op 25 maart 2012 een huiszoeking bij u thuis had plaatsgevonden. Uw familie keerde niet meer terug naar Mutsalaul, u sporadisch en op 8 april 2012 vertrokken jullie per auto naar Brest om daar per vrachtwagen tot België te komen.

Op 12 april 2012 kwam u en uw gezin in België aan en diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in.

Sinds uw verblijf in België kwam u te weten dat de autoriteiten eenmaal zijn langsgekomen bij uw ouders om te vragen waar u was.

Het Commissariaat-generaal besliste op 26 juni 2012 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Jullie beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen op 18 oktober 2012.

Jullie verlieten België niet en u en uw vrouw vroegen op 29 oktober 2014 voor een tweede maal asiel aan.

Uw zoon I.Z. vroeg die dag voor het eerst asiel aan.

U stelde dat u opnieuw asiel aanvraag op basis van nieuwe bewijsstukken zowel op uw naam als deze van uw zoon I.Z..

Verder vermeldde u dat uw moeder uw huis had verhuurd eind maart 2014 aan een gezin met twee kinderen.

Een maand later vielen militairen uw verhuurde huis binnen omdat ze dachten dat u was teruggekeerd. Ze zijn weggegaan toen ze merkten dat de bewoners andere mensen waren.

Uw moeder vernam van de politieagenten die de convocaties kwamen brengen dat het in orde zou zijn indien u en uw zoon zich vrijwillig zouden aanbieden.

Verder verwees u naar nieuw systeem van militaire recrutering door de situatie in Oekraïne.

Uw zoon I.Z. is ondertussen 18 jaar oud geworden en dus dienstplichtig in Rusland. Indien hij zich aan zou bieden, vreest u dat hij naar de oorlog in Oekraïne gestuurd zal worden.

U vreest bij terugkeer in de gevangenis te belanden of vermoord te worden. Ook uw echtgenote haalde deze elementen aan tijdens haar tweede asielaanvraag.

Ter staving van jullie huidige tweede asielaanvraag en de eerste asielaanvraag van uw zoon I.Z. legden jullie volgende documenten voor: 4 convocaties van de rechtbank d.d. 15 augustus 2013, d.d. 9 oktober 2013, d.d. 22 januari 2014 en d.d. 20 februari 2014, kopieën van de binnenlands paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon, de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt grotendeels op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet.

U had uw land van herkomst verlaten omwille van de problemen van uw zoon I.Z. die verdacht werd deel uit te maken van een rebellenbeweging (1e AA).

In het kader van uw huidige tweede asielaanvraag verwees u naar de convocaties die op uw en uw zoons naam waren gekomen en naar de inval in uw ondertussen verhuurde woning door militairen die jullie zochten.

Verder verweest u naar de huidige situatie in Oekraïne. Uw zoon I.Z. die ondertussen meerderjarig is geworden zou zeker naar de oorlog in Oekraïne worden gestuurd (DVZ 2de AA K.Z. rubriek 15; Z.Z. rubriek 15)

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze conclusie was gebaseerd op onaannemelijk vage verklaringen van zowel u als uw vrouw, gebrek aan informatie over de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, het ontbreken van enig vervolgingsfeit in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt en een ongeloofwaardige reisroute.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U diende hiertegen geen beroep in bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kan minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Meer nog, er werden tijdens het gehoor van uw zoon in het kader van zijn eerste asielaanvraag, bijkomende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw zoon I.Z., die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit wordt gehaald.

U verklaarde over de overbrenging van uw zoon I.Z. met de ziekenwagen naar het ziekenhuis op 8 januari 2011 dat u die ochtend naar de markt was gegaan omdat u auto-onderdelen moest kopen en u moest eten.

U ging nadien naar de ROVD waar u familieleden van de gearresteerden zag. Zij zeiden u dat er een ambulance weggereden was en dat iemand was afgevoerd. Toen u dit vernam ging u naar het ziekenhuis waar u uw zoon terug zag (CGVS Z.K. 09/05/2012 p.14-15).

Echter uw zoon I.Z. verklaarde op zijn gehoor dat u in het ziekenhuis kwam aangelopen en dat hij u had verteld dat hij die nacht in zijn auto had doorgebracht naast het ROVD kantoor. Dat hij een ambulance van de ROVD naar buiten zag rijden en dat niet onmiddellijk wist wie in de ambulance was, maar dat hij nieuwsgierig was naar die persoon. Hij was achter de ambulance gereden en had gewacht tot ze waren uitgestapt (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 16).

Na confrontatie met uw verklaringen merkte uw zoon op dat u hem dit zo had gezegd en dat hij niet alles tegen u kon zeggen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 24).

Deze uitleg overtuigt niet, daar redelijkerwijs kan verwacht worden dat u ook in het ziekenhuis tegen uw zoon zou hebben verklaard dat u van andere familieleden van gearresteerden vernam dat iemand was weggevoerd en u wilde weten of het uw zoon was.

Bovendien kan verwacht worden dat in de voorbije drie jaar na dit voorval u en uw zoon over deze incidenten zou hebben gesproken en dat jullie betreffende eenzelfde incident eenduidige verklaringen kunnen afleggen.

Ook betreffende de inval en arrestatie van uw zoon I.Z. op 21 november 2011 verschilt uw versie op meerdere vlakken dan deze van uw zoon.

U verklaarde hierover het volgende: 'Op 21 november heel vroeg 's morgens werd bij ons geklopt en drie agenten van OMON, gemaskerd en gewapend vielen binnen. Ik deed de deur open en ze hebben mij direct aangevallen en tegen de grond gehouden. Mijn handen werden naar mijn rug gedaan. Ze vielen binnen en pakten mijn zoon en brachten mij en hem naar de tuin. Mijn echtgenote lag in bed. Het wapen werd naar haar gericht en ze moest opstaan zonder zich aan te kleden. Buiten stonden we tegen de muur, ze hebben alles overhoop gegooid en mijn echtgenote was samen met de kinderen binnen. Ze bleven meer dan een half uur en namen DVD's, videocamera en gsm's van mij, mijn zoon en echtgenote mee ' (CGVS Z.K. 09/05/2012 p.23).

Uw zoon verklaarde over deze inval dat op 21 november in de vroege ochtend hij voetstappen hoorde op de binnenplaats. Er werd op de deur geklopt en hij hoorde u opstaan, uit uw kamer gaan en de deur opendoen. Toen u de deur opende schreeuwde u hard en uw zoon wou naar de deur rennen. Op het moment dat hij uit zijn kamer kwam, zag hij zijn moeder eveneens uit de kamer komen. Er waren drie mannen in huis. Een van hen hield u op de grond vast en hij werd eveneens op de grond bij u gelegd. Uw vrouw was hysterisch en liep naar de deur. U en uw zoon werden naar buiten gesleurd. Iedereen moest naar buiten. Uw vrouw stond met de kinderen buiten. Daar werd er geschreeuwd en gevraagd achter wapens. Uw zoon werd naar de UAZ gebracht die buiten het hek stond. Dit alles duurde maximum 10 tot 15 minuten. Er werd die dag geen huiszoeking verricht, noch werd er iets meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 19, 20).

Uw zoon werd op uw versie van de feiten gewezen en hij liet verstaan dat hij alles verteld heeft wat hij heeft kunnen zien en dat u hem niet alles heeft verteld (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 25, 26).

Opnieuw volstaat deze uitleg niet en kan verwacht worden dat u en uw zoon over dit incident gepraat hebt nadien en dat jullie eenduidige verklaringen hierover zouden afleggen, aangezien zowel u als uw zoon toch beide aanwezig en betrokken waren.

Ook over de huiszoeking op 25 maart 2012 leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af.

U verklaarde dat tijdens deze huiszoeking de binnenlandse paspoorten van u, uw vrouw en oudste zoon werden in beslag genomen, als ook de geboorteaktes van de twee andere kinderen, uw rijbewijs, de huwelijksakte, bewijs van een rijkschool, militair boekje, diploma van middelbaar onderwijs van u en uw vrouw (CGVS Z.K. 09/05/2012 p. 5, 6).

I.Z. vertelde dat tijdens deze huiszoeking enkel de binnenlands paspoorten van jullie werden meegenomen en dat er geen geboorteaktes in beslag waren genomen. Hij was er zeker dat er in de kluis enkel paspoorten lagen. Hij merkte op dat zijn ouders hem hadden verteld dat het enkel de paspoorten waren die werden meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 7, 8, 23).

Toen uw zoon werd gewezen op uw verklaringen en de veelvoud van documenten die in beslag waren genomen, zei hij tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen dat het kan. Dat het een grote kluis was en dat u hem had gezegd dat jullie paspoorten werden meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 24).

Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien uw zoon duidelijk verklaarde dat enkel de paspoorten werden meegenomen en daar zeker van was omdat jullie hem dat ook zo verteld hebben. Dat uw zoon nadien zijn verklaring aanpast is dan ook niet aannemelijk.

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande de vier convocaties op uw naam en deze van uw zoon die u voorlegde tijdens uw tweede en uw zoons eerste asielaanvraag moet vooreerst opgemerkt worden dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Dit geldt des te meer gezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus waartoe Dagestan behoort, dergelijke meestal vervalste stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat vermogen deze documenten op zichzelf niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verder moet vastgesteld worden dat het opmerkelijk is dat uw zoon niet weet dat hij in de hoedanigheid van slachtoffer wordt opgeroepen. Hiernaar gevraagd verklaart hij immers als verdachte te zijn opgeroepen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 9).

Hierdoor kunnen verder vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Wat betreft uw vrees en deze van uw zoon dat hij, die ondertussen dienstplichtig is geworden, naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd, blijkt echter dat uw vrees ongegrond is.

Ten eerste moet vastgesteld dat uw zoon nog niet is opgeroepen door enige militaire instantie.

Ten tweede blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS toegevoegd aan het administratief dossier, dat de kans zeer klein is dat men in Dagestan wordt opgeroepen voor militaire dienstplicht. Er is immers een zeer laag jaarlijks quotum (400 recruten) en bovendien lijkt het aantal vrijwilligers de vraag te overstijgen.

Ten derde blijkt uit andere informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier, dat er sowieso geen dienstplichtigen of mensen zonder militaire ervaring onder dwang worden gerekruteerd om te vechten samen met de pro-Russische milities in Oekraïne.

Wat betreft de kopieën van de binnenlands paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon I.Z. en de kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen (voorgelegd tijdens 1ste asielaanvraag), moet opgemerkt worden dat deze persoonsgegevens bevatten die niet in vraag worden gesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen.

Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de eerste asielaanvraag van uw zoon I.Z. (OV 7.970. 957), een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.Z., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine , bent afkomstig uit Mutsalaul, district Khasav-Yurt, Dagestan. U bent gehuwd met Z.K. (O.V. 6.993.610) met wie u drie kinderen heeft, I.Z. (OV 7.970. 957), Ib.Z. en K.Z.. Allen verblijven zij in België.

Op 7 januari 2011 werd uw zoon samen met meer dan tien anderen gearresteerd door de autoriteiten. De volgende dag, op 8 januari 2011 werd uw zoon overgebracht naar een ziekenhuis omwille van de verwondingen die hij opgelopen had tijdens deze arrestatie. Uw man diende een klacht in wegens de slagen en verwondingen. Uw man en zoon werden eveneens opgeroepen om te verschijnen bij de rechtbank.

Op 21 november 2011, vroeg in de morgen, vielen gemaskerde personen uw huis binnen. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en verschillende zaken werden meegenomen, zoals DVD's, gsm's en de videocamera. Uw zoon werd gedurende vijftien dagen ondervraagd en bedreigd.

Op 5 december 2011 werd uw zoon vrijgekocht door uw man. Uw man diende naar aanleiding van deze arrestatie eveneens een klacht in.

In maart 2012 werd hij bedreigd maar u weet er het fijne niet van.

Op 23 maart 2012 gingen jullie op bezoek bij familieleden in Pokovskoye toen u van uw burens vernam dat er op 25 maart 2012 een huiszoeking bij uw thuis had plaatsgevonden.

Op 8 april 2012 vertrokken jullie per auto naar Brest om daar per vrachtwagen tot België te komen.

Op 12 april 2012 kwam u en uw gezin in België aan en diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in.

Sinds uw verblijf in België kwam u te weten dat de autoriteiten eenmaal zijn langsgekomen bij uw ouders om te vragen waar u was.

Het Commissariaat-generaal besliste op 26 juni 2012 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Jullie beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen op 18 oktober 2012.

Jullie verlieten België niet en u en uw vrouw vroegen op 29 oktober 2014 voor een tweede maal asiel aan.

Uw zoon I.Z. vroeg die dag voor het eerst asiel aan.

U en uw echtgenoot gaven aan dat jullie opnieuw asiel aanvroeg op basis van nieuwe bewijsstukken zowel op de naam van uw echtgenoot als op naam van uw zoon I.Z..

Verder vermeldde jullie dat uw schoonmoeder jullie huis had verhuurd eind maart 2014 aan een gezin met twee kinderen. Een maand later vielen militairen het verhuurde huis binnen omdat ze dachten dat jullie waren teruggekeerd. Ze zijn weggegaan toen ze merkten dat de bewoners andere mensen waren. Uw schoonmoeder vernam van de politieagenten die de convocaties kwamen brengen dat het in orde zou zijn indien uw man en uw zoon zich vrijwillig zouden aanbieden.

Verder verwezen jullie naar een nieuw systeem van recrutering van dienstplichtigen door de situatie in Oekraïne. Uw zoon I.Z. is ondertussen 18 jaar oud geworden en dus dienstplichtig in Rusland. Indien hij zich aan zou bieden, vreest u dat hij zeker naar de oorlog in Oekraïne gestuurd zou worden.

Ter staving van jullie huidige tweede asielaanvraag en de eerste asielaanvraag van uw zoon I.Z. legden jullie volgende documenten voor: 4 convocaties van de rechtbank d.d. 15 augustus 2013, d.d. 9 oktober 2013, d.d. 22 januari 2014 en d.d. 20 februari 2014, kopieën van de binnenlands paspoorten van u, uw man en uw zoon, de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Z.K. (O.V. 6.993.610) (DVZ Z.Z., 2e AA, rubriek 15).

In het kader van de door hem ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw man, luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt grotendeels op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. U had uw land van herkomst verlaten omwille van de problemen van uw zoon I.Z. die verdacht werd deel uit te maken van een rebellenbeweging (1e AA). In het kader van uw huidige tweede asielaanvraag verwees u naar de convocaties die op uw en uw zoons naam waren gekomen en naar de inval in uw ondertussen verhuurde woning door militairen die jullie zochten. Verder verweest u naar de huidige situatie in Oekraïne. Uw zoon I.Z. die ondertussen meerderjarig is geworden zou zeker naar de oorlog in Oekraïne worden gestuurd (DVZ 2de AA K.Z. rubriek 15; Z.Z. rubriek 15)

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze conclusie was gebaseerd op onaannemelijk vage verklaringen van zowel u als uw vrouw, gebrek aan informatie over de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, het ontbreken van enig vervolgingsfeit in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt en een ongeloofwaardige reisroute. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (supra), moet worden bevestigd dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Meer nog, er werden tijdens het gehoor van uw zoon in het kader van zijn eerste asielaanvraag, bijkomende tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw zoon I.Z., die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit wordt gehaald.

U verklaarde over de overbrenging van uw zoon I.Z. met de ziekenwagen naar het ziekenhuis op 8 januari 2011 dat u die ochtend naar de markt was gegaan omdat u auto-onderdelen moest kopen en u moest eten. U ging nadien naar de ROVD waar u familieleden van de gearresteerden zag. Zij zeiden u dat er een ambulance weggereden was en dat iemand was afgevoerd. Toen u dit vernam ging u naar het ziekenhuis waar u uw zoon terug zag (CGVS Z.K. 09/05/2012 p.14-15). Echter uw zoon I.Z. verklaarde op zijn gehoor dat u in het ziekenhuis kwam aangelopen en dat hij u had verteld dat hij die nacht in zijn auto had doorgebracht naast het ROVD kantoor. Dat hij een ambulance van de ROVD naar buiten zag rijden en dat niet onmiddellijk wist wie in de ambulance was, maar dat hij nieuwsgierig was naar die persoon. Hij was achter de ambulance gereden en had gewacht tot ze waren uitgestapt (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 16). Na confrontatie met uw verklaringen merkte uw zoon op dat u hem dit zo had gezegd en dat hij niet alles tegen u kon zeggen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 24). Deze uitleg overtuigt niet, daar redelijkerwijs kan verwacht worden dat u ook in het ziekenhuis tegen uw zoon zou hebben verklaard dat u van andere familieleden van gearresteerden vernam dat iemand was weggevoerd en u wilde weten of het uw zoon was. Bovendien kan verwacht worden dat in de voorbije drie jaar na dit voorval u en uw zoon over deze incidenten zou hebben gesproken en dat jullie betreffende eenzelfde incident eenduidige verklaringen kunnen afleggen.

Ook betreffende de inval en arrestatie van uw zoon I.Z. op 21 november 2011 verschilt uw versie op meerdere vlakken dan deze van uw zoon. U verklaarde hierover het volgende: 'Op 21 november heel vroeg 's morgens werd bij ons geklopt en drie agenten van OMON, gemaskerd en gewapend vielen binnen. Ik deed de deur open en ze hebben mij direct aangevallen en tegen de grond gehouden. Mijn handen werden naar mijn rug gedaan. Ze vielen binnen en pakten mijn zoon en brachten mij en hem naar de tuin. Mijn echtgenote lag in bed. Het wapen werd naar haar gericht en ze moest opstaan zonder zich aan te kleden. Buiten stonden we tegen de muur, ze hebben alles overhoop gegooid en mijn echtgenote was samen met de kinderen binnen. Ze bleven meer dan een half uur en namen DVD's, videocamera en gsm's van mij, mijn zoon en echtgenote mee ' (CGVS Z.K. 09/05/2012 p.23). Uw zoon verklaarde over deze inval dat op 21 november in de vroege ochtend hij voetstappen hoorde op de binnenplaats. Er werd op de deur geklopt en hij hoorde u opstaan, uit uw kamer gaan en de deur opendoen. Toen u de deur opende schreeuwde u hard en uw zoon wou naar de deur rennen. Op het moment dat hij uit zijn kamer kwam, zag hij zijn moeder eveneens uit de kamer komen. Er waren drie mannen in huis. Een van hen hield u op de grond vast en hij werd eveneens op de grond bij u gelegd. Uw vrouw was hysterisch en liep naar de deur. U en uw zoon werden naar buiten gesleurd. Iedereen moest naar buiten. Uw vrouw stond met de kinderen buiten. Daar werd er geschreeuwd en gevraagd achter wapens. Uw zoon werd naar de UAZ gebracht die buiten het hek stond. Dit alles duurde maximum 10 tot 15 minuten. Er werd die dag geen huiszoeking verricht, noch werd er iets meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 19, 20). Uw zoon werd op uw versie van de feiten gewezen en hij liet verstaan dat hij alles verteld heeft wat hij heeft kunnen zien en dat u hem niet alles heeft verteld (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 25, 26). Opnieuw volstaat deze uitleg niet en kan verwacht worden dat u en uw zoon over dit incident gepraat hebt nadien en dat jullie eenduidige verklaringen hierover zouden afleggen, aangezien zowel u als uw zoon toch beide aanwezig en betrokken waren.

Ook over de huiszoeking op 25 maart 2012 leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat tijdens deze huiszoeking de binnenlandse paspoorten van u, uw vrouw en oudste zoon werden in beslag genomen, als ook de geboorteaktes van de twee andere kinderen, uw rijbewijs, de huwelijksakte, bewijs van een rijkschool, militair boekje, diploma van middelbaar onderwijs van u en uw vrouw (CGVS Z.K. 09/05/2012 p. 5, 6). I.Z. vertelde dat tijdens deze huiszoeking enkel de binnenlands paspoorten van jullie werden meegenomen en dat er geen geboorteaktes in beslag waren genomen. Hij was er zeker dat er in de kluis enkel paspoorten lagen. Hij merkte op dat zijn ouders hem hadden verteld dat het enkel de paspoorten waren die werden meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 7, 8, 23). Toen uw zoon werd gewezen op uw verklaringen en de veelvoud van documenten die in beslag waren genomen, zei hij tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen dat het kan. Dat het een grote kluis was en dat

u hem had gezegd dat jullie paspoorten werden meegenomen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 24). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien uw zoon duidelijk verklaarde dat enkel de paspoorten werden meegenomen en daar zeker van was omdat jullie hem dat ook zo verteld hebben. Dat uw zoon nadien zijn verklaring aanpast is dan ook niet aannemelijk. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande de vier convocaties op uw naam en deze van uw zoon die u voorlegde tijdens uw tweede en uw zoons eerste asielaanvraag moet vooreerst opgemerkt worden dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Dit geldt des te meer gezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus waartoe Dagestan behoort, dergelijke meestal vervalste stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling. Gelet op hetgeen voorafgaat vermogen deze documenten op zichzelf niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder moet vastgesteld worden dat het opmerkelijk is dat uw zoon niet weet dat hij in de hoedanigheid van slachtoffer wordt opgeroepen. Hiernaar gevraagd verklaart hij immers als verdachte te zijn opgeroepen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 9). Hierdoor kunnen verder vraagtekens geplaatst worden bij de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Wat betreft uw vrees en deze van uw zoon dat hij, die ondertussen dienstplichtig is geworden, naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd, blijkt echter dat uw vrees ongegrond is. Ten eerste moet vastgesteld dat uw zoon nog niet is opgeroepen door enige militaire instantie. Ten tweede blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS toegevoegd aan het administratief dossier, dat de kans zeer klein is dat men in Dagestan wordt opgeroepen voor militaire dienstplicht. Er is immers een zeer laag jaarlijks quotum (400 recruten) en bovendien lijkt het aantal vrijwilligers de vraag te overstijgen. Ten derde blijkt uit andere informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier, dat er sowieso geen dienstplichtigen of mensen zonder militaire ervaring onder dwang worden gerekruteerd om te vechten samen met de pro-Russische milities in Oekraïne.

Wat betreft de kopieën van de binnenlands paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon I.Z. en de kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen (voorgelegd tijdens 1ste asielaanvraag), moet opgemerkt worden dat deze persoonsgegevens bevatten die niet in vraag worden gesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de eerste asielaanvraag van uw zoon I.Z. (OV 7.970. 957), een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 31 december 2014 (zie p. 5) de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van "de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Ze geven een theoretische uiteenzetting over artikel 57/3/2 van de vreemdelingenwet en de Memorie van toelichting bij dit artikel.

Verzoekers stellen dat (zie p. 7) "indien een eerdere asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beschouwd verhinderd dit niet dat er nu nieuwe elementen aanwezig zijn waardoor men in een latere asielaanvraag kan vaststellen dat men toch in aanmerking komt voor bescherming" (sic). Volgens

verzoekers werden er *“tal van nieuwe elementen, alsook documenten, in het kader van de tweede asielaanvraag voorgelegd”*.

Aangaande het incident op 8 januari 2011, merken verzoekers op (zie p. 7) dat de versie van verzoeker Z.K. betreffende de overbrenging van I.Z. naar het ziekenhuis *“de correcte versie is”*. Ze benadrukken dat I.Z. *“zeer hard geslagen”* werd, *“verschillende traumatische gebeurtenissen achter de rug”* heeft, sindsdien *“een concentratiedip”* heeft en *“zich niet alles meer (kan) herinneren”*. Ze wijzen erop dat de gebeurtenissen reeds van januari 2011 dateren, zijnde vier jaar geleden.

Wat de arrestatie van I.Z. op 21 november 2011 betreft, wijzen verzoekers erop (zie p. 7) dat I.Z. tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard niet te hebben geweten of er al dan niet iets werd meegenomen.

Ze ontkennen aldus dat I.Z. zou hebben gezegd dat er zeker niets werd meegenomen: (zie p. 8) *“indien dit door verweerster anders in het gehoorverslag van verzoekers en/of I.Z. werd genoteerd is dit te wijten aan miscommunicatie – of interpretatie door de tolk”*.

Ze leggen uit dat eerst verzoeker Z.K. en daarna I.Z. naar buiten werden gebracht, in de voortuin en niet in de tuin. Ze stellen dat I.Z. in een andere kamer sliep en pas nadien, toen hij uit zijn kamer kwam, zijn moeder uit de kamer zag komen en voorheen niet wist wat er in de slaapkamer van zijn moeder gebeurde. Ze wijzen er nog op dat I.Z. *“met zijn hoofd gebogen en geboeid”* stond.

Aangaande de huiszoeking van 25 maart 2012 voeren verzoekers aan (zie p. 9) *“dat zijn zoon niet heeft gezien welke documenten er tijdens de huiszoeking van 25 maart 2012 werden meegenomen”* en dat verzoeker Z.K. hem enkel had gemeld dat de paspoorten werden meegenomen, omdat *“dit voor hen zeer belangrijk was, en die documenten nodig hadden om te vluchten”*.

Ze leggen uit dat ze woonachtig zijn naast de hoofdweg, dat ze altijd militairen zien passeren, dat ze aldus (zie p. 9) *“onder een constante stress”* staan en vrezen voor hun leven, waardoor verzoekers aan hun kinderen *“dan ook het strikte noodzakelijke”* vertellen.

Wat de voorgelegde convocaties betreft, hekelen verzoekers dat (zie p. 9) de commissaris-generaal *“zich baseert op algemene, objectieve, informatie”*, die niet kan worden toegepast *“op het individuele geval van verzoekers”*. Ze benadrukken *“dat er aan verzoekers verschillende convocaties werden bezorgd waaruit blijkt dat verzoekers nog steeds worden gezocht”*.

Verzoekers benadrukken dat I.Z. dienstplichtig is, dat (zie p. 10) *“als men niet akkoord is met de huidige politiek men op een zwarte lijst terecht [komt]”* en *“als “straf” worden deze dan ook naar de ergste gebieden gestuurd. Oekraïne kan, in het licht van huidige situatie, aanzien worden als een oorlogsgebied”*.

Ze leggen uit dat I.Z. aanzien wordt *“als een extremist, waardoor er verschillende drogredenen worden gezocht om I.Z. toch maar op te pakken”*.

Volgens verzoekers kunnen *“Tsjetsjeense burgers zich evenmin vrij verplaatsen”* en hebben verzoekers informatie gekregen *“dat ondertussen reeds 250 lijken van Oekraïne naar Khasavyurt werden teruggebracht”*.

Verzoekers besluiten (zie p. 10) *“dat de nieuwe documenten alsook de nieuwe feiten uiterst belangrijk zijn en dat zij opnieuw ten gronde dienen te worden onderzocht door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*.

Ze klagen aan dat ze (zie p. 10) *“nog geen enkele mogelijkheid gekregen (hebben) om deze nieuwe gegevens mondeling toe te lichten”* en dat de commissaris-generaal zich enkel en alleen baseert *“op het interview van hun zoon I.Z., die deze heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag”*; volgens hen is het horen *“evenwel noodzakelijk teneinde verweerster een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in de asielaanvraag van de verzoekers, en op die manier alle noodzakelijke inlichtingen te geven”*.

Volgens hen werden er (zie p. 10) *“bijgevolg weldegelijke nieuwe elementen en documenten aangehaald”* die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking komt.

Verzoekers voeren in een tweede middel (zie p. 11) de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna:

Kwalificatierichtlijn), van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze wijzen op een motivatiebrief aangaande hun nieuwe asielaanvraag die aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gestuurd, waarin (zie p. 11) *“zeer uitvoerig over de algemene veiligheidssituatie werd bericht”*. Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met deze motivatiebrief en is de motivering in de beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus derhalve niet afdoende.

Aangaande de actuele veiligheidssituatie in Dagestan citeren verzoekers uit (zie p. 14) *“European Country of Origin Information Network, “General Security Situation and Events in Dagestan”* van 23 december 2014, *“RFE-RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, “Russie Says Four Dead In Fighting In Kabardino-Balkaria”* van 11 december 2014, *“Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, “Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes”* van 1 december 2014, *“Caucasian Knot, “Makhachkala marketplace wounded at kidnapping attempt”* van 17 november 2014 en *“FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, “Reisadvies Rusland”* van 12 november 2014.

Ze besluiten dat ze nood hebben aan internationale bescherming en dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het logische gevolg is van het voorafgaande. Ze achten het (zie p. 28) *“op heden niet aangewezen om verzoekers terug te sturen naar een dermate onstabiel land”* en stellen dat de commissaris-generaal niet afdoende onderzocht *“of verzoekers kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, te weten de Noordelijke Kaukasus, en dan meer specifiek Dagestan”*.

Verzoekers vragen aan de Raad (zie p. 29) de beslissingen van de commissaris-generaal *“te vernietigen en te hervormen”* en van hen de status van vluchteling te erkennen, *“minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*; in ondergeschikte orde vragen verzoekers de beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en hen subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen *“minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift (zie p. 30) voegen verzoekers *“European Country of Origin Information Network, “General Security Situation and Events in Dagestan”* van 23 december 2014, *“RFE-RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, “Russie Says Four Dead In Fighting In Kabardino-Balkaria”* van 11 december 2014, *“Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, “Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes”* van 1 december 2014, *“Caucasian Knot, “Makhachkala marketplace wounded at kidnapping attempt”* van 17 november 2014 en *“FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, “Reisadvies Rusland”* van 12 november 2014.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Z.Z., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Z.K., haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissingen van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 18 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekers aangaande de problemen van hun zoon I.Z., betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat ze reeds bij hun vorige asielaanvraag hadden aangebracht.

Op 26 juni 2012 nam de commissaris-generaal beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers.

De Raad bevestigde deze beslissingen op 18 oktober 2012 (RvV 18 oktober 2012, nr. 89 997; RvV 18 oktober 2012, nr. 89 998).

Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De ongeloofwaardigheid van de problemen van I.Z., waarop ook verzoekers zich beroepen, wordt bevestigd door de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker Z.K. en die van zijn zoon I.Z. aangaande het incident op 8 januari 2011, de arrestatie van I.Z. op 21 november 2011 en de huiszoeking van 25 maart 2012.

Aangaande het incident op 8 januari 2011, wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat de versie van verzoeker Z.K. betreffende de overbrenging van I.Z. naar het ziekenhuis *“de correcte versie is”*, dat I.Z. *“zeer hard geslagen”* werd, *“verschillende traumatische gebeurtenissen achter de rug”* heeft, sindsdien *“een concentratiedip”* heeft en *“zich niet alles meer (kan) herinneren”*, en dat de gebeurtenissen reeds van januari 2011 dateren.

Wat de arrestatie van I.Z. op 21 november 2011 betreft, wordt erop gewezen in het verzoekschrift dat I.Z. tijdens zijn verhoor heeft verklaard niet te hebben geweten of er al dan niet iets werd meegenomen. Verzoekers leggen uit dat eerst verzoeker Z.K. en daarna I.Z. naar buiten werden gebracht, in de voortuin en niet in de tuin, dat I.Z. in een andere kamer sliep en pas nadien, toen hij uit zijn kamer kwam, zijn moeder uit de kamer zag komen en voorheen niet wist wat er in de slaapkamer van zijn moeder gebeurde, en dat I.Z. *“met zijn hoofd gebogen en geboeid”* stond.

Aangaande de huiszoeking van 25 maart 2012, voeren verzoekers in hun verzoekschrift ten slotte aan *“dat zijn zoon niet heeft gezien welke documenten er tijdens de huiszoeking van 25 maart 2012 werden meegenomen”* en dat verzoeker Z.K. hem enkel had gemeld dat de paspoorten werden meegenomen, omdat *“dit voor hen zeer belangrijk was, en die documenten nodig hadden om te vluchten”*.

De Raad wijst erop dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, geloofwaardige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker Z.K. en diens zoon I.Z. vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

De post-factum beweringen in het verzoekschrift zijn duidelijk na reflectie tot stand gekomen in een poging om de incoherenties alsnog te vergoelijken.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat I.Z. *“zeer hard geslagen”* werd, *“verschillende traumatische gebeurtenissen achter de rug”* heeft, sindsdien *“een concentratiedip”* heeft en *“zich niet alles meer (kan) herinneren”*, stelt de Raad ook vast dat verzoekers geen medisch attest neerleggen waaruit dit zou blijken. Uit niets blijkt dat I.Z. niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden *“traumatische gebeurtenissen”*, *“concentratiedip”*

en geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de geestelijke toestand van I.Z. hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort blijven.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengen verzoekers volgende “nieuwe elementen” aan: vier convocaties van de rechtbank van 15 augustus 2013, 9 oktober 2013, 22 januari 2014 en 20 februari 2014, kopieën van hun binnenlands paspoorten en hun zoon I.Z. en de geboorteaktes van hun kinderen.

Ze voeren tevens aan te vrezen dat hun zoon I.Z. door een nieuw systeem van rekrutering van dienstplichtigen in hun land, naar Oekraïne gestuurd zou worden.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking komt, gezien:

- (i) de convocaties vooreerst, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen, *quod non in casu*;
- (ii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus, waartoe Dagestan behoort, dergelijke, meestal vervalste stukken, makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling;
- (iii) de zoon van verzoekers, I.Z., verklaarde als verdachte te zijn opgeroepen (CGVS I.Z. 10/12/2014 p. 9), terwijl uit de convocaties blijkt dat hij in de hoedanigheid van slachtoffer wordt opgeroepen;

(iv) de vrees dat I.Z., die ondertussen dienstplichtig is geworden, naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd niet aannemelijk is omdat hij nog niet is opgeroepen door enige militaire instantie en omdat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de kans zeer klein is dat men in Dagestan wordt opgeroepen voor militaire dienstplicht, gelet op het zeer laag jaarlijks quotum (400 rekruten) en het aantal vrijwilligers de vraag lijkt te overstijgen, en dat er sowieso geen dienstplichtigen of mensen zonder militaire ervaring, onder dwang worden gerekruteerd om te vechten samen met de pro-Russische milities in Oekraïne;

(v) de kopieën van de binnenlandse paspoorten van verzoekers en hun zoon I.Z. en de kopieën van de geboorteaktes van de kinderen van verzoekers slechts persoonsgegevens bevatten die niet in vraag worden gesteld.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift, wat de voorgelegde convocaties betreft, hekelen dat de commissaris-generaal "*zich baseert op algemene, objectieve, informatie*", die niet kan worden toegepast "*op het individuele geval van verzoekers*", stelt de Raad vast dat verzoekers zodoende niet aantonen dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien ze nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die ze betwisten, niet correct is.

De uitleg in het verzoekschrift dat I.Z. dienstplichtig is, dat "*als men niet akkoord is met de huidige politiek men op een zwarte lijst terecht (komt)*", dat ze "*als 'straf' dan ook naar de ergste gebieden (worden) gestuurd. Oekraïne kan, in het licht van huidige situatie, aanzien worden als een oorlogsgebied*", dat I.Z. aanzien wordt "*als een extremist, waardoor er verschillende drogredenen worden gezocht om I.Z. toch maar op te pakken*", is helemaal niet dienstig, gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van I.Z. met de autoriteiten.

De loutere stellingen van verzoekers dat "*Tsjetsjeense burgers zich evenmin vrij (kunnen) verplaatsen*" en dat ze informatie hebben gekregen "*dat ondertussen reeds 250 lijken van Oekraïne naar Khasavyurt werden teruggebracht*" doen evenmin afbreuk aan de objectieve informatie die verzameld werd door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar van CEDOCA.

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op een motivatiebrief die aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gestuurd, waarin "*zeer uitvoerig over de algemene veiligheidssituatie werd bericht*".

Aangaande de actuele veiligheidssituatie in Dagestan citeren verzoekers uit "*European Country of Origin Information Network, 'General Security Situation and Events in Dagestan'*" van 23 december 2014, "*RFE-RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, 'Russie Says Four Dead In Fighting In Kabardino-Balkaria'*" van 11 december 2014, "*Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, 'Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes'*" van 1 december 2014, "*Caucasian Knot, 'Makhachkala marketplace wounded at kidnapping attempt'*" van 17 november 2014 en "*FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 'Reisadvies Rusland'*" van 12 november 2014.

Ze vinden het "*op heden niet aangewezen om verzoekers terug te sturen naar een dermate onstabiel land*" en stellen dat niet afdoende werd onderzocht "*of verzoekers kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, te weten de Noordelijke Kaukasus, en dan meer specifiek Dagestan*".

De Raad stelt vast dat uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, enerzijds blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van de status van vluchteling, gezien er geen sprake is van acties of vervolging van deze bevolkingsgroep louter omwille van hun Tsjetsjeense origine, en anderzijds blijkt dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan, actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict en er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoekers bijgebrachte informatie toont geenszins aan dat er in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.2.3. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals verzoekers *in casu* doen, volstaat -gelet op bovenstaande vaststellingen- op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.2.4. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.5. Verzoekers voeren nog aan dat ze *“nog geen enkele mogelijkheid gekregen (hebben) om deze nieuwe gegevens mondeling toe te lichten”* en dat de commissaris-generaal zich enkel en alleen baseert *“op het interview van hun zoon I.Z., die deze heeft afgelegd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag”*.

Volgens hen is het horen *“evenwel noodzakelijk teneinde verweerster een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in de asielaanvraag van de verzoekers, en op die manier alle noodzakelijke inlichtingen te geven”*.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag.

Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor.

Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*"

Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat hij kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van hun tweede asielaanvraag had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers van 4 november 2014 hen in het Russisch werden voorgelezen en dat verzoekers vervolgens ondertekenden waardoor ze zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan (zie verklaringen meervoudige aanvraag). Na het verhoor kregen verzoekers nog de gelegenheid iets toe te voegen, maar ze lieten na verdere informatie te geven over de nieuwe elementen (zie verklaringen meervoudige aanvraag, vraag 19, 21).

Hieruit blijkt dat verzoekers wél degelijk hun nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag, op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift van 31 december 2014 evenmin valabele elementen bij die ze dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

Verzoekers beperken zich tot het louter stellen dat ze “nog geen enkele mogelijkheid gekregen (hebben) om deze nieuwe gegevens mondeling toe te lichten” en dat het horen “evenwel noodzakelijk (is) teneinde verweerster een volledig beeld te laten krijgen van de nieuwe elementen in de asielaanvraag van de verzoekers, en op die manier alle noodzakelijke inlichtingen te geven”.

Ze concretiseren daarbij geenszins welke specifieke omstandigheden ze dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.2.6. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE